

ANNE FRANK | KIM PHUC | CHRISTIANE F. | MALALA | IQBAL MASIH | ISHMAEL BEAH |

# KINDEREN DIE DE WERELD HEBBEN VERANDERD



SPECIALE UITGAVE  
URMILA CHAUDHARY



## Kinderen kunnen de wereld veranderen

Beste leerling,

Je leest een van de verhalen uit het boek *Kinderen die de wereld hebben veranderd*, een boek over kinderen die zijn opgestaan tegen onrecht of die symbool zijn geworden van onrecht dat hun is aangedaan. In dit boek staan de verhalen van Malala, Anne Frank, Christiane F., Kim Phúc, Iqbal Masih, Wilma Westenberg en zestien andere kinderen die allen een stempel op de geschiedenis hebben gedrukt. Zie de inhoudsopgave achterin deze uitgave.

Twaalf van deze verhalen worden gebruikt in het voortgezet onderwijs. Ze maken deel uit van de Stercollecties, lesmateriaal voor vakken als geschiedenis, aardrijkskunde, maatschappijleer en biologie, voor verschillende leerjaren en verschillende stromingen. Dit lesmateriaal van VO-content vind je op [www.vo-content.nl/stercollecties](http://www.vo-content.nl/stercollecties)

De twaalf verhalen worden gratis verspreid: los als pdf, maar ook samen in de vorm van een gratis app voor Apple en Android (die heet *Dapper light*) en als ebook, dat je kunt downloaden met de code BO 6252790 op [www.ebooq.nl](http://www.ebooq.nl).

De [makers](#) van het boek, van de [lespakketten](#) en het [College voor de Rechten van de Mens](#) hopen dat je veel inspiratie opdoet uit deze verhalen.



# Urmila Chaudhary

## slavenkind leidt strijd tegen uitbuiting

Peter de Ruiter

De bladeren van de bananenbomen hangen loom langs hun stam. Er staat geen zuchtje wind en de temperatuur in Tikapur, in het Nepalese laagland, stijgt tot boven de veertig graden. Dan stapt Urmila Chaudhary (23) naar voren om tweehonderd kinderen en volwassenen een hart onder de riem te steken bij de opening van een nieuw tehuis voor voormalige 'kindsclaven', zogeheten *kamalari*. „Ik sta hier nu met een microfoon in mijn handen,” zegt Urmila. „Vroeger hield ik er een vies bord mee vast. Vroeger moest ik luisteren. Nu luisteren anderen naar mij.” Haar toespraak is kort en krachtig en motiveert de aanwezigen. Ze drukt de kinderen op het hart gebruik te maken van de rechten die ze hebben en dankbaar te zijn voor de plek die ze hebben gevonden in het opvanghuis en op school.

Urmila zelf heeft vrijwel haar hele jeugd als *kamalari* moeten wachten om zich te kunnen ontplooien. Nu is ze een rolmodel geworden. Met haar inzet voor de rechten van meisjes in Nepal inspireert ze anderen. „Dit werk maakt mij *kushi* (gelukkig),” zegt ze na afloop, op haar gebruikelijke gedempte toon. „Ik ben blij dat ik zo dingen kan helpen veranderen, om anderen de kansen te kunnen bieden die mij zijn onthouden.” Dat ze dat kan, dankt Urmila grotendeels aan de mede door haar opgerichte organisatie tot bevrijding van *kamalari*, het Freed *Kamalari* Development Forum (FKDF), dat werkzaam is in vijf districten van Nepal. Urmila is de leider van het geheel en van het deel van de FKDF dat werkzaam is in het district Dang.

Het *kamalarisysteem* is in 2002 door de Nepalese overheid bij wet afgeschaft, maar blijft hardnekkig voortwoekeren. De geest in dit land lijkt nog niet rijp voor daadwerkelijke verandering. Er zijn vele wetten tegen kinderarbeid en gedwongen arbeid (*bonded labour*) aangenomen en Nepal heeft tal van internationale verdragen ondertekend, maar ze blijven grotendeels een dode letter. Betrouwbare cijfers over het aantal *kamalari* in Nepal ontbreken. Schattingen lopen uiteen van zo'n vijfduizend tot meer dan tienduizend. Nepal kent het hoogste percentage kinderarbeid van Zuid-Azië: pakweg één op de drie kinderen werkt er (Unicef 2011). Het FKDF voorziet dus in een grote behoefte.



Urmila Chaudhary bij de opening van een nieuw opvanghuis voor voormalige Kamalarimeisjes in Tikapur.

## Schamel loon

Urmila Chaudhary werkte van haar zesde tot haar zeventiende als kamalari, ver van haar ouders, broers en zussen in huizen van welgestelde Nepalezen. Zeven dagen per week moest ze 24 uur per dag paraat zijn. Ze ontving geen of een schamel loon. Ze groeide op zonder school, zonder vriendinnen, zonder te kunnen spelen.

„Het begon allemaal toen mijn vader ziek werd en we zijn medicijnen niet konden betalen,” vertelt Urmila. „Mijn oudste broer Amar kreeg wegens de ziekte van pa de zeggenschap over het gezin, dat naast mij nog vijf kinderen telt.”



De ouders van Urmila op het terrein naast hun woning.

Haar broer stond voor een duivels dilemma. Hij besloot te doen wat gangbaar is binnen de Tharu, de bevolkingsgroep waar veel bewoners van het Nepalese laagland deel van uitmaken. Hij verkocht in 1996 zijn zesjarige zus voor een paar tientjes. Het gebeurde tijdens Maghi, het Nepalese Nieuwjaar, dat op 14 januari wordt gevierd. Tijdens dit feest worden volgens Nepalees gebruik de kamalaricontracten getekend of verlengd. Drie andere meisjes uit het dorp deelden dat jaar Urmila's lot.

### Prins en prinses

Vanuit haar woonplaats Manpur in het district Dang belandde Urmila in de hoofdstad Kathmandu, een busreis van ten minste tien uur. Het zou lang duren voor ze haar familie terugzag. Het zesjarige meisje kwam in dienst van Sita. Urmila: „Die noemde mij *tharuni*, wat zo veel betekent als Tharu-sstraatmeisje. Haar kinderen, zoon Mohan en dochter Paiya, moest ik aanspreken met prins en prinses.” Urmila deed alle voorkomende huishoudelijke werkzaamheden in het gezin. Hoewel haar onderwijs was beloofd, kwam daar niets van terecht, wegens de 'lange wachtlijsten' die er volgens Sita waren. Het regime was streng, maar af en toe ontving ze ook enige warmte van de gezinsleden. Zo mocht ze soms mee op een uitstapje en tussen de bedrijven door kon ze van



Het centrum van de Nepalese hoofdstad Kathmandu.

---

de kinderen een beetje leren lezen en schrijven. Maar Urmila leidde het leven van een kind dat nergens thuishoorde en dat dankbaar moest zijn voor elke aalmoes die ze toegeworpen kreeg. „Toen ik na vier jaar voor het eerst weer even naar huis kon, herkende mijn moeder me niet en hield me op afstand. Sita had namelijk haar haren laten kortknippen. Ik was meer jongen dan meisje en droeg vreemde kleren,“ verklaart Urmila.

Veel kamalari zijn ook kwetsbaar voor seksueel misbruik. De heer des huizes en andere mannelijke bewoners vergriepen zich dikwijls aan de weerloze meisjes. Ze hebben het gevoel dat ze met de meisjes, die onderaan in de sociale pikorde staan, kunnen doen en laten wat ze willen. De meeste meisjes houden daarna uit schaamte hun mond, ook uit angst voor eventuele consequenties. Urmila ontsnapte op haar dertiende ternauwernood aan de avances van een zekere Sudip, een familielid van Sita. Hij was naar het huis gegaan toen zij alleen was en probeerde haar te betasten. Nadat ze hierover bij Sita had geklaagd, wat op zichzelf al de nodige moed vergde, werd deze acteur acuut de toegang tot het huis ontzegd. Maar vier maanden later hoorde ze dat hij elders een kamalari-meisje had bezwangerd.

Zonder dat haar bazin er veel invloed op had, werd Urmila gaandeweg ook door andere leden van Sita's familie geclaimd. „Ik werkte uiteindelijk in drie huizen. Dat werd me op den duur te veel. Ik smeekte Sita om verandering en die kreeg ik gelukkig uiteindelijk.“ Maar Urmila belandde van de regen in de drup. Ze ging naar een tante van Sita, een parlementslid van de Nationale Democratische Partij. De vrouw gedroeg zich volgens Urmila afwisselend als een wrede heks en een goede fee. Ze was ziekelijk jaloers en chanteerde haar moreel. Maar ook deze vrouw had soms medelijden met Urmila en nam haar weleens mee naar een concert. En ze mocht auto leren rijden, een zeldzaam privilege dat maar voor zeer weinig Nepalese meisjes is weggelegd, laat staan voor kamalari. Maar naar school gaan mocht niet, want deze 'Cruel Ma'am', zoals Urmila haar noemt, was bang dat dat haar te wijs zou maken.

### **Ze ruikt de vrijheid**

Voor het parlementslid werkte ze dertig maanden zonder er ooit een Rupee, de Nepalese munt, voor terug te zien, hoewel er wel degelijk afspraken waren gemaakt over enige betaling. Urmila wist zich uiteindelijk aan haar greep te ontworstelen toen ze zeventien was. Dat was nadat ze zich moedig had betoond tijdens een inbraak en ontvoering van Cruel Ma'am had weten te voorkomen. Dat stemde haar bazin gunstig. Enige tijd later las Urmila in de

krant dat het kamalarisysteem was afgeschaft. Dat was oud nieuws, maar voor haar een *eye opener*. In het krantenartikel werd ook een organisatie genoemd die zich inzette tegen het verhandelen van meisjes als dienstbode, het IDP (Indentured Daughters Program, een programma voor ‘dochters als dwangarbeiders’).



Het nieuwe opvangtehuis voor ex-kamalari in Tikapur tijdens de opening.

Toen haar broer Amar op een dag in Kathmandu was voor een demonstratie van landloze boeren, rook ze de vrijheid en zag ze de mogelijkheid van verzet. Na lang aandringen liet Cruel Ma'am haar gaan. Ze gaf haar een tas vol mooie kleren mee, maar geen geld. In Lamahi, niet ver van haar geboortedorp, sloot Urmila zich aan bij het IDP. Samen met Man Bahadur Chhetri, de leider van deze organisatie, nam ze de eerste stappen in haar strijd tegen kinderarbeid in Nepal. Ze volgde inhaalonderwijs en schreef toneelstukken die zij met anderen opvoerde in dorpen in de omgeving. Doel: ouders en meisjes waarschuwen voor de gruwelen en het onrecht van het kamalarisysteem. Tijdens de Maghiviering bereikten de demonstraties tegen het systeem een hoogtepunt.



Ironisch genoeg kreeg ze wel te maken met enige aanpassingsproblemen. Omdat ze in de stad was opgegroeid, was ze wat gehaaid er dan haar leeftijdgenoten. Ook sprak ze enkele woorden Engels, droeg ze bijzondere kleren en at ze met mes en vork. Dat maakte haar niet geloofwaardig bij de andere meisjes. Pas toen ze weer met haar handen ging eten en de traditionele Tharukleding aantrok, stond ze op gelijke voet met de andere ex-kamalari en werd ze geaccepteerd.

## Opvanghuizen

Enkele jaren later heeft Urmila zich ontwikkeld tot een jonge vrouw die mensen op waardige wijze tegemoet treedt. Ze fluistert net niet, maar ze zal alleen haar stem verheffen als ze een publiek toespreekt. Dat is het geval bij de opening van het nieuwe opvanghuis in Tikapur voor voormalige kamalarimeisjes. Alle huizen heten Lawajune, wat 'nieuw leven' betekent. De meisjes, die geen of slechts nog één ouder hebben, wonen hier na hun bestaan als kamalari. Thuis is er geen geld om ze te onderhouden - dat was immers de reden om ze uit te besteden - en soms is er geen thuis. Alle opvanghuizen, waar meestal zo'n honderd meisjes terecht kunnen, staan naast een school waar ze hun leerachterstand kunnen inhalen.

Urmila bij het opvanghuis voor ex-kamalari's in Narti, dat zoals alle tehuizen tegenover een school ligt.



In de toespraken in het Nepalees bij de opening in Tikapur vielen dikwijls de woorden *'kamalari'*, *'child labour'* en *'dhanyabad Plan Nepal'*. Dhanyabad laatste betekent 'bedankt' in het Nepalees. Deze dank is gericht aan het adres van de Nepalese vestiging van de internationale kinderhulporganisatie Plan. Plan Nepal maakt zich sinds 2005 sterk voor de bevrijding van kamalarimeisjes, hun opvang en hulp aan hun familie. De organisatie financiert de opvanghuizen, die daarna in eigendom worden gegeven aan de Nepalese staat.

### Rolmodel

Het forum waarvan Urmila voorzitter is, was oorspronkelijk een idee dat ze opperde in de tijd bij het IDP van Man Bahadur Chhetri. Deze vond het een 'goed plan' en hielp haar met het opzetten van de organisatie. Het FKDF heeft grotendeels dezelfde doelstelling als Plan Nepal op het gebied van kamalari: rehabilitatie van ex-kamalari door onderwijs, hen aan een baan helpen, verbetering van de economische positie van de familie en het doen respecteren van de rechten van alle kamalarimeisjes en -vrouwen.

Urmila en de FKDF werken samen met Plan Nepal. Samen zijn ze een factor van belang geworden, waar de overheid niet meer omheen kan en die het leven van vele duizenden kamalari heeft verbeterd. Veel kinderen zijn op hun initiatief vrijgekomen: enerzijds omdat de wet het gebiedt, maar vooral door te dreigen met het onthullen van de identiteit van de bazen en bazinnen die nog kamalari in huis hebben. Vaak is een brief genoeg en als dat niet zo is, trekken Urmila en de haren erop uit om een kamalarimeisje daadwerkelijk te bevrijden. Daarvoor wordt de steun ingeroepen van de lokale hulporganisatie Base. Hier werken mensen die bekend zijn met de gemeenschap en die daardoor rekening kunnen houden met gevoeligheden.

### Bevrijding

Hoe gaat zo'n bevrijding in z'n werk? Verrassend gemoedelijk. Urmila en de mensen van Base verzamelen zich op enige afstand van het huis waar het meisje werkt. De Basemensen dragen een herkenbaar vestje waarop naast het Planlogo teksten staan als 'laten we kamalari de wereld uit werken' en 'meisjes moeten naar school en niet tot slavernij worden gedwongen'. Het team benadert het huis, in dit geval een mini-slijterijtje langs de hoofdweg, van twee kanten. De eigenaresse is niet verbaasd. Ze had al een brief ontvangen en wist dat de klap zou komen. Vrijwel meteen gaan Urmila, de vrouw en de rest van de team aan de terrastafel zitten; het lijkt een wel onderhandelingstafel. Ze zijn zichtbaar voor de omgeving en ze trekken wat bekijks.



De bevrijding van een kamalarimeisje *in progress*. Urmila (links) praat met de bazin. In het midden Santi.

Na enkele minuten verschijnt Santi (13), die haar hoofd laat hangen. Ze weet zich kennelijk geen raad met de situatie. Urmila strijkt over haar hand, probeert haar gerust te stellen. Na enig over en weer gepraat - er viel natuurlijk niets te onderhandelen - wordt het meisje verzocht haar spullen te pakken. Even later komt een stalen kist tevoorschijn met al haar bezittingen. Urmila en een medewerker van Base pakken de kist bij de hengsels en ze lopen met Santi haar vrijheid tegemoet.

Terwijl de aftocht in voorbereiding was, maakte de slijterijhoudster grappen met de mensen van Base en andere omstanders. Ze gierde soms van het lachen en de anderen ook. Opmerkelijk? Nee. Zo probeert ze haar gezicht te redden, haar afgang te maskeren. Ze zegt ook: „Haar moeder heeft haar zelf gebracht. Als ze weer naar huis wil, dan mag dat van mij.“ Ze wil zich groot houden en dat geeft aan hoe precair een dergelijke bevrijdingsoperatie is. Ook iemand die wederrechtelijk een kamalari houdt, moet verder leven binnen de gemeenschap. Die moet je niet vernederen; dat is onnodige extra schade. Als bazen en bazinnen zien hoe makkelijk ze hun blazen kunnen schoonpoetsen, zullen ze mogelijk eerder meewerken aan vrijlatingen.

### Vertrouwen van autoriteiten

Ook opmerkelijk was dat er aan de bevrijdingsactie geen politie te pas kwam. Woordvoerder Shreeram KC van Plan Nepal, die de bevrijdingsactie van een afstandje heeft gadeslagen, verklaart: „Dat gebeurt alleen als er problemen worden verwacht en dat was nu niet het geval. Plan, Base en Urmila genieten het vertrouwen van de autoriteiten.“ Het is niet duidelijk of de vrouw vervolging wacht. Ook is niet zeker of achterstallig loon, omgerekend ongeveer één euro, zal worden uitbetaald. „We passen de regels hier niet zo scherp toe als in het Westen,“ zegt de man van Plan.

Santi heeft drie jaar bij haar laatste bazin gewerkt. Haar moeder had haar uit-

geleend voor dertienduizend rupees per jaar, zo'n tien euro. Ook naar Nepalese maatstaven is dat niet veel. Maar het voordeel was dat Santi ook kost en inwoning kreeg, en de afgelopen drie jaar zelfs naar school ging. Haar moeder, wier echtgenoot was overleden, had daardoor een mond minder te voeden. Die overweging lijkt te spelen bij veel (ex-)kamalari: de gezinnen zijn groot, er komt te weinig geld binnen en elk kind dat uitbesteed kan worden, is welkom. Als je daar als ouder een paar honderd rupees voor vangt, is dat meegenomen, maar het is niet eens noodzakelijk, zo blijkt in andere gevallen.

Ouders worden gedwongen door armoede, zijn goedgegelovig en de bazen maken daar handig gebruik van. Daarin lijkt weinig beweging te komen, ondanks wetgeving. In Nepal is de armoede structureel, met name in het laagland, de zogeheten Terai, waar de Tharu wonen. En de maatschappelijke ontwikkeling staat vrijwel stil. Hoe is het zover gekomen?

### Eigendomsrechten

De Tharu bewonen en bewerken sinds mensenheugenis het Nepalese laagland. Dat ging lang goed en ze hadden geen concurrentie. Dat kwam doordat zij als bevolkingsgroep resistent zijn tegen malaria, terwijl de Terai vergeven was van malariamuggen. Maar in de jaren zestig is met Amerikaans geld DDT ingezet tegen deze mug - met succes. Mede door toegenomen bevolkings-



Santi, Urmila (beiden links) en mensen van de plaatselijke hulporganisatie Base brengen de nu ex-kamalari naar het opvangtehuis. In het midden de metalen kist met Santi's bezittingen.



„Vrouwen in Nepal draaien op voor de rotste en zwaarste klussen,“ zegt Shreeram KC van Plan Nepal. Ook kinderen sjuwen dikwijls grote lasten.

druk in de heuvels van Nepal trokken nieuwe groepen de Terai binnen. Ze drukten de Tharu van hun land. Dat kon omdat de eigendomsrechten van het land niet goed waren geregeld. Door deze ontwikkelingen zijn de Tharu verarmd en is een voedingsbodem ontstaan waarin deze bevolkingsgroep kon worden onderworpen aan vormen van lijfeigenschap. De nu landloze boeren worden gedwongen hun arbeid te verrichten geheel en al ten faveure van de grondbezitters. Ze mogen het land bewerken, maar slechts een klein deel van de oogst behouden.

Op momenten dat ze extra geld nodig hebben, zoals bij ziekte, tegenvallende oogst en voor bruidschatten voor dochters die gaan trouwen, moeten ze een beroep doen op mensen met geld. Op het geld dat ze lenen rust een woekerreente. Eén manier om het geleende geld geheel of gedeeltelijk terug te betalen, is het uitleveren van een dochter, als kamalari. Dit feodale systeem is nu bij wet verboden, maar het tiert nog welig, want in Nepal geldt: papier is geduldig. Zowel bij de grondbezitters als bij de landloze boeren zit het gebruik nog diep van binnen. Die mentaliteit verander je niet zo makkelijk.

### Bescherming tegen uitbuiting

Jose Assalino, directeur van het Internationaal Arbeidbureau in Nepal (ILO, een VN-organisatie) maakt zich ook zorgen over het gebrek aan daadkracht in het land: „Nepal heeft beide ILO-verdragen omtrent kinderarbeid getekend, alsmede het VN-Kinderrechtenverdrag en er is nationale wetgeving omtrent kinderen en kinderarbeid. Maar het ontbreekt aan uitvoering. Mensen moet worden geleerd dat kinderarbeid verkeerd is. Families moeten betere mogelijkheden krijgen een behoorlijk inkomen te vergaren. En kinderen moeten beter worden beschermd tegen uitbuiting. De informele economie in Nepal bestaat voor een groot deel uit kinderen,“ aldus de ILO-directeur.

Ook Urmila accepteert het gebrek aan actie tegen kinderarbeid niet. „Dit is nu de reden waarom ik rechten wil gaan studeren en advocaat wil worden,“ zegt ze. „We hebben in Nepal wel allerlei wetten die in principe goed zijn, maar ze worden niet uitgevoerd. Daar wil ik wat aan doen. Ik heb nog twee jaar middelbare school te gaan en op mijn vijftiengste wil ik naar de universiteit. We hebben nu wel duizenden kamalari bevrijd, maar de *landlords* en andere mensen die zich een dienstbode kunnen veroorloven richten zich nu op andere gemarginaliseerde bevolkingsgroepen. Die kunnen weliswaar iets beter onderhandelen en voor zichzelf opkomen, maar ik ben er niet gerust op.“





Urmila bakt koekjes in haar ouderlijk huis. Ze heten *keria* en zijn gemaakt van een soort linzen. Op de achtergrond twee van de drie albinodochters van een schoonzusje.

Maar zou ze in de politiek niet meer goed werk kunnen doen? Urmila grinnikt. „Het is de eerste keer dat mij dit wordt gevraagd. Aan politiek denk ik nog niet. Ik wil eerst dit werk afmaken, en verbreden naar meisjes en kinderrechten in het algemeen.“

## Apathie

Een andere manier om de middeleeuwse methoden die in Nepal nog in zwang zijn te veranderen, is herverdeling van land. In de Indiase deelstaat Kerala is bijvoorbeeld door landhervormingen gedwongen arbeid vrijwel geheel verdwenen. „Maar praten over landeigendom ligt gevoelig,“ zegt Shreeram van Plan Nepal. „Het onderwerp staat al jaren op de politieke agenda, maar niemand durft zijn vingers er aan te branden. Eigendomsbewijzen zijn er niet of de metingen zijn oud en niet exact. Niemand durft de verantwoordelijkheid te nemen. Men vervalt in apathie. We praten ook al lang over een nieuwe grondwet, maar niemand durft zich er op vast te leggen. En al achttien jaar zijn er geen verkiezingen voor regionale vertegenwoordigingen geweest. Kun je nagaan hoe dat de ontwikkeling van het platteland tegenhoudt!“



Schoolmeisjes op weg naar huis in de Terai, het Nepalese laagland.

Ook niet bevorderlijk voor de vooruitgang was het conflict tussen maoïstische verzetsgroepen en de regering dat tussen 1996 en 2006 woedde. De vijandelijkheden hebben twaalfduizend levens gekost, een groot deel van de infrastructuur is vernietigd en meer dan honderdduizend mensen zijn binnen Nepal op drift geraakt. Uiteindelijk heeft het koningshuis de handdoek in de ring geworpen en is Nepal een republiek geworden.

De maoïsten zitten sinds een paar jaar in de regering en worden nu op hun beurt geconfronteerd met de stroperigheid van de politiek. Shreeram ziet

niettemin enkele lichtpuntjes: „Vrouwen worden in Nepal traditioneel slecht behandeld. Ze draaien op voor de rotste en zwaarste klussen, terwijl mannen vaak maar rondhangen. Maar onder de maoïsten komt de emancipatie van de vrouw op gang.”

De regel voor vertegenwoordigende organen is nu dat eenderde vrouw moet zijn en dat wordt binnenkort de helft. Er zijn nu ook vrouwelijke militairen en de *dalits* (kastelozen) krijgen ook meer rechten. Urmila valt Shreeram bij: „De minister van onderwijs is een vrouw en dat geeft mij vertrouwen. Ik ben al bij haar op bezoek geweest. Ze komt niet uit de heersende brahmaanse kaste. Ik hoop dat zij beleid gaat maken waarin meisjes en jongens gelijk worden behandeld en dat het wordt uitgevoerd.”

### Cliëntelisme

Al sinds de negentiende eeuw geldt in Nepal het principe van *aphno manche*: een vorm van cliëntelisme waarbij zonder voorbehoud de eigen groep wordt bevoordeeld. Dat betekent bijvoorbeeld dat bij een regeringswisseling het gehele ambtenarenapparaat wordt vervangen, los van de vraag of de nieuwe mensen iets kunnen. Een en ander onderstreept de enorme barrières die mensen als Urmila en organisaties als Plan moeten overwinnen. Maar er is vooruitgang en dat wordt opgemerkt. Plan Nepal is Urmila als eerste tegemoet getreden en heeft haar verder gestimuleerd. Vanuit Plan Duitsland is een documentaire over haar gemaakt en in 2011 is een boek over haar geschreven, dat ook in Nederland is verschenen onder de titel *Slavenkind*. In 2014 is het boek in het Engels vertaald, zodat Urmila het nu ook kan lezen.

De dagboeken die Urmila alle jaren heeft bijgehouden waren een nuttige basis voor het boekstaven van haar



Urmila's broer Amar, die haar op zesjarige leeftijd heeft 'verkocht' aan een rijke familie.



ervaringen. Omdat ze niet goed kon schrijven, heeft ze grote delen fonetisch genoteerd. Maar ze heeft haar dagboeken uiteindelijk verbrand. Hoe kon ze dit doen? Urmila: „Het deed pijn ze open te slaan en te lezen wat ik had ondergaan. Er zaten ook foto's in, zoals met de kinderen van Sita, waarop ik te zien was met mijn pokdalige handen. Daar kun je een kamalari aan herkennen. Ik heb daar nu wel spijt van, want met de dagboeken had ik iedereen uit de eerste hand kunnen laten lezen wat ik heb doorgemaakt. Maar ik vertel mijn verhaal toch wel. Sommige mensen, ook vrienden, moeten vaak huilen als ik dat doe.“

### Leven in de frontlinie

Met steun van Plan Nederland is ook een documentaire over Urmila gemaakt, die in 2014 bij de NTR is uitgezonden in de reeks *Leven in de frontlinie*. Urmila's leven is nu een open boek. Het voelt vreemd om als schrijver van dit verhaal rond te lopen op de boerderij van haar ouders en zo veel over de familie te weten, meer dan zij zich realiseren. Het is vreemd om Amar te ontmoeten, de vermeende jadas van het verhaal, met wie Urmila toch weer een goede relatie heeft. „Bij de viering van elk feest voelde ik me schuldig omdat Urmila er niet was om mee te eten en mee te feesten,“ zegt hij over de periode dat zijn zus van huis was. Amar komt onderkoeld over. Hij loopt als een haan en gedraagt zich als een pater familias. Wat er werkelijk door hem heen gaat, is moeilijk te zeggen. Toen Urmila op haar zeventiende voorgoed thuiskwam, heeft hij na enige tijd geprobeerd haar te bewegen om weer als kamalari aan de slag te gaan, zo vermeldt het boek *Slavenkind*. Urmila kon weerstand bieden. Wat zegt dit over Amar, of over het heersende systeem van arbeidsverhoudingen waarin mensen uit armoede worden gedwongen stappen te nemen waar ze hun hele leven spijt van kunnen hebben? Een systeem dat families uit elkaar drijft.

En hoe komt het dat de heersende klasse in Nepal - ogenschijnlijk zonder enige gewetensbezwaren - aan dit systeem wil vasthouden? Misschien heeft het te maken met de al eeuwen diepgewortelde overtuiging, onder met name hindoes in India en Nepal, dat mensen niet gelijk zijn. Dat de bestaande sociale hiërarchie vanzelfsprekend is. Maar vaststaat dat als Nepal wil veranderen, die heersende bovenlaag een ommezwai zal moeten maken en zijn feodale praktijken zal moeten afzweren.

Iedereen is nu nog bang voor de mensen aan de top. Uit angst voor repercussies heeft ook Urmila bijvoorbeeld nog steeds niet de identiteit onthuld van Cruel Ma'am, het parlamentslid bij wie ze ruim twee jaar als kamalari heeft gewerkt. „Nepal zal pas veranderen als de bevolking haar angst verliest en in

opstand komt," zegt ook Shreeram van Plan. Maar Urmila, die heeft haar angst grotendeels overwonnen. Tijdens een dagenlange demonstratie in Kathmandu van zo'n zeshonderd voormalige kamalarimeisjes raakte ze juni 2013 gewond en moest ze korte tijd worden opgenomen in het ziekenhuis. De politie sloeg in op de meisjes toen ze het vastgestelde demonstratiegebied wilden verlaten. Maar Urmila gaat door, vol vuur als ze in de schijnwerpers staat en geserreerd achter de schermen. „Misschien ben ik op de wereld gezet om te strijden tegen onrecht," zegt ze zachtjes.



Ironisch genoeg staat pal naast het ouderlijk huis van Urmila een reeks klaslokalen: een school waar zij tijdens haar jeugd niet naartoe kon. Ze stammen uit verschillende perioden, te oordelen naar de staat van onderhoud of verval. Urmila's broer bouwt mee aan een gloednieuw exemplaar, dat is geschilderd in felle, kindvriendelijke kleuren. Deze foto is gemaakt in een ouder lokaal.

*De foto's in dit hoofdstuk zijn van Peter de Ruiter.*

# Inhoud complete editie

**Voorwoord** - Marco Borsato

**Inleiding** - Els Kloek & Floris van Straaten

PAKISTAN

**Malala Yousafzai**

ontembaar verlangen naar onderwijs

Floris van Straaten



NEDERLAND

**Anne Frank**

een meisje dat schrijfster wilde worden

David Barnouw



ZUID-AFRIKA

**Nkosi Johnson**

kleine man zet groot probleem op de kaart

Elles van Gelder

NEDERLAND

**Wilma Westenberg**

een opvallende verschijning

Els Kloek



VIETNAM

**Kim Phúc**

het meisje van de foto

Frank Kuin



NEPAL

## Urmila Chaudhary

slavenkind leidt strijd tegen uitbuiting

Peter de Ruiter

VERENIGDE STATEN

## Ruby Bridges

het zwarte meisje op een blanke school

Diederik van Hoogstraten

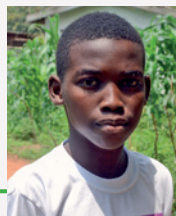


GHANA

## Andrew Adansi-Bonnah

kleinleverancier van goede doelen

Pauline Bax



VERENIGDE STATEN

## Helen Keller

het overwinnen van hindernissen

Els Kloek

NOORD-KOREA

## Shin Dong-hyuk

geboren in een strafkamp

Floris van Straaten



DUITSLAND

## Christiane F.

verslaafd tienermeisje doorbreekt taboe

Jeltje Zijlstra



JAPAN

## Sadako Sasaki

duizend kraanvogels en een wens

Judith Stalpers



FILIPPIJEN

## Kesz Váldez

van straatjongen tot weldoener

Inge Ikink



JEMEN

## Nujood Ali

getrouwd en gescheiden op haar tiende

Judith Spiegel



INDIA

## Rekha Kalindi

de moed om nee te zeggen

Aletta André



PAKISTAN

## Iqbal Masih

ontsnapte kindarbeider bevrijdt lotgenoten

Joeri Boom



CANADA

## Severn Cullis-Suzuki

liet de wereld vijf minuten zwijgen

Frank Kuin



VERENIGDE STATEN

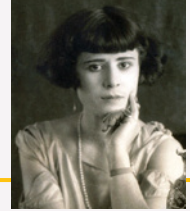
**Mattie Stepanek**  
boodschapper voor de vrede

Diederik van Hoogstraten

ARMENIË

**Aurora Mardiganian**  
het verhaal dat maar niet vergeten wordt

Frédérique Geerdink



DUITSLAND

**Felix Finkbeiner**  
schonk de wereld miljarden bomen

Nicole Bosch



SIERRA LEONE

**Ishmael Beah**  
hoe haal je de oorlog uit een kindsoldaat

Diederik van Hoogstraten

BOLIVIA

**Basilio Vargas**  
in het land waar kinderarbeid legaal is

Floor Boon



**VN Kinderrechtenverdrag**

**Prijzen voor kinderen en volwassenen**

**Auteurs**

**Nawoord** - Peter de Ruiter



### **Iqbal Masih**

(1982) werkte vanaf z'n vierde in een Pakistaanse tapijtfabriek. Hij wist te ontsnappen toen hij tien was en bevrijdde daarna vele andere kindarbeiders. Twee jaar later werd hij vermoord. Zijn verhaal is een van de verhalen in *Kinderen die de wereld hebben veranderd*.

*Foto Anders Kristensson*

*Kinderen die wereld hebben veranderd* is een uitgave van PixelPerfect Publications te Den Haag en is tot stand gekomen met steun van ASN Bank.

Voor meer informatie: [www.kinderenveranderen.nl](http://www.kinderenveranderen.nl)

Op alle teksten en foto's rust auteursrecht. © 2014. De teksten mogen niettemin, met bronverwijzing, wordt gebruikt voor werkstukken en dergelijke in het onderwijs. Deze pdf mag vrijelijk worden verspreid, maar niet worden verkocht.